

Jednou ze zvláštních vlastností Němců je, že ať už se jim snažíte utéct přes hranice, jak chcete, vždycky vás najdou. A tak jsme se v pondělí v plném počtu sešli ve škole, kde jsme absolvovali přivítání paní ředitelkou a následnou rychloexkurzi křížem krážem všemi třídami, které před tím poprosily, abychom jim o pár minut zkrátili výuku. Poté, co jsme rozbalili svačiny, vyslali úzkostné pohledy jeden na druhého a zahájili výměnný obchod, jsme se odebrali do tamního Musea optiky, kde jsme nejen vyslechli výklad, ale hlavně měli možnost si spoustu věcí sami vyzkoušet.

Na fakt, že Němci dost možná nebudou vařit jako naše babičky, se většina z nás připravila asi ještě doma, ale oběd ve školní jídelně byl možná i pro největší jedlíky jistým překvapením. Z guláše byla nakonec tak trochu rajská s párkem a z očekávaného rýžového nákypu s třešňemi krupicová kaše s broskvemi. Oběd jsme tedy prozkoumali, více či méně nenápadně vyfotili a opatrně ochutnali. (Omlouvám se za kvalitu fotografie nákypu a hlavně chybějící detail třešní, ve skutečnosti vypadal ještě lákavěji, takže jsme se nemohli dočkat, než ho poprvé ochutnáme.)

Když jsme dojedli svačiny, čekala nás prohlídka města, z níž se nám do paměti vryli především plivající dělníci a nekonečný výstup do věže kostela. Celý den jsme završili společným bowlingem, respektive kuželkami.

Úterý i středu jsme strávili v Berlíně. První den byla v plánu návštěva Bundestagu a projížďka městem za účelem vidět co nejvíce památek v co nejmenším čase a vytvořit z nás tak alespoň o trochu vzdělanější studenty. O úspěchu by se dalo polemizovat, co bylo ale evidentní (především na další fotce), že v rámci uschnutí nám nezbylo nic jiného než nakupovat nebo se minimálně snažit najíst se na další tři dny dopředu.

Středeční dopoledne jsme strávili v muzeu Story of Berlin, popisující historii Berlína od prvního osídlení až po pád Berlínské zdi. Odpoledne jsme se pak pokoušeli dohnat to, co jsme den předtím nestihli, tedy snažit se neumřít hladu ani zimou.

Ve čtvrtek jsme vyrazili do Postupimi, kde jsme navštívili zámek Sanssouci a k němu přilehlý park. Po několika nachozených kilometrech jsme dostali čas na dohánění různých deficitů. Většina z nás si vybrala ten spánkový a tak jsme zbylé krásy Postupimi obdivovali z autobusu. Večer jsme se pak shromáždili v restauraci, kde proběhla závěrečná večeře. Vhodnou fotku se nám bohužel nepodařilo pořídit, i tak ale zůstává záhadou, kolik věcí se dá zkazit na řízku (omáčka je pouze jednou z několika správných odpovědí).

V pátek nás čekala nejlepší část celého zájezdu – cesta domů. Před školou jsme zamáčkli slzu, (což mnohdy dalo menší práci než ji vytvořit), rozloučili se a vydali se na cestu zpět, která překvapivě utekla daleko rychleji než ta původní.

Kateřina Piskačová, Kristýna Hegerová